

tror, at de Forhaabninger, man kunde nære om, at der derved skulde kunne fremkomme meget gode og vigtige Bidrag til Sagens Bedømmelse under Behandlingen, ville i Umyndelighed blive stufede. Men dertil kommer, at der aldrig kan være Tale om ved Love af et saa stort Omfang som denne og ved en Lov, som maa dele mellem modstridende Interesser, at faa en Lov, som alle ere tilfredse med. De omfattende Spørgsmaal, som i en saadan Lov skulle og maa løses, og som naturligvis maa løses med en af de enkelte Parters Interesse, bevirke, at man altid ved Love af den Art maa være belæbet paa, at der bagefter fremkommer Vællager og Indsigelser fra den ene eller den anden Side; det er en ganske afgjort Sag, og hvis man ikke tør udsætte sig for det, kan man slet ikke røre sig paa disse Gebeter. Jeg tror ogsaa at kunne sige, at de Bemærkninger, som ere fremkomne i forrige Møde med Hensyn til denne Lov, ere ingenlunde af den Art, at de kunne nødvendig gøre en meget langvarig Behandling. Det var egentlig kun mindre Ting, der vare at rette i det mere periferiske af Loven, Endvendinger, som ikke kunde betragtes som Indhug mod de egentlige Principper, hvorpaa Loven hviler. Dertil kommer, at det jo med Hensyn til nogle af disse Bemærkninger ogsaa kan være et tvivlsomt Spørgsmaal, om de virkelig egne sig til at paaagtes. Det er jo ganske klart, at de Bemærkninger, som falde ved en første Behandling, selv ogsaa af dem, som fremsætte disse Bemærkninger, ikke kunne tillægges en saa stor Betydning, at ikke selv disse ofte maa erkende, at det ved nærmere Overvejelse mulig vil vise sig, at der ikke var Grund til at gøre de Ændringer, som man ved første Øjeblik har troet være nødvendige.

Jeg skal nu omtale nogle af de Bemærkninger, som ere fremkomne. Der blev saaledes af det ærede Medlem for Københavns 7de Valgtres (C. Hage) gjort den Endvending mod § 59, at det er for stærk en Fordring, naar der staar, at „Skipperen er pligtig til at erstatte al den Skade, som paaføres Keder eller Ladningsejer ved Fejl eller Forsømmelse i Opfyldelsen af de Pligter, der paahvile ham over for dem...“. Jeg tror ikke, der er nogen særlig Grund til at foretage Forandring heri. Grunden til, at der ved Siden af „Forsømmelse“ nævnes „Fejl“, er selvfølgelig den, at man kan paadrage sig Ansvar ikke blot ved at undlade noget, men ogsaa ved at gøre noget, som er galt, og derfor maa et Udtryk, som tyder paa en positiv Handlen urigtig, stilles op ved Siden af et Udtryk, som kun sigter

til en negativ Handlen urigtig; thi det er jo i al Ret en Forudsætning, der ikke behøver at omtales, men som altid af Domstolene vil blive betragtet som en Selvfølge, at et saadant Udtryk som „Fejl“ kun peger paa en tilregnelig Fejl, og der er derfor virkelig ikke nogen Grund til at tvivle paa, at det jo vil blive forstået saaledes og anvendt saaledes; dette Udtryk, at der begaas „Fejl“ eller „Forsømmelse“, er nærmest kun en Gengivelse af eller et Udtryk for det, som er alle Jurister bekendt under Navnet culpa, men som ikke bruges her i Loven, fordi det er et latinist Systemudtryk, som dog i det mindste blandt Jurister er nok saa bekendt som noget af de danske Udtryk. Det er derfor en Bemærkning, som jeg for min Part ikke kan tro kræver nogen Rettelse i Lovforslaget. — Dernæst gjorde den samme ærede Taler en Indsigelse mod det andet Stykke af § 60, hvor der staar: „I Regnskabet skal Skipperen godskrive Kederiet enhver særskilt Godtgørelse, som han har modtaget af Befragter, Ladningsejer, Leverandør eller andre, med hvem han i Egenkab af Skipper har haft at gøre.“ Men jeg tror aldeles ikke, at denne Indsigelse er rigtig. Jeg tror, at den Regel, som staar her i Lovforslaget, er ganske rigtig. Den udelukker nemlig aldeles ikke, at Skipperen og Kederen kunne blive enige om, at Skipperen skal have Lov til at modtage den Slags Dufører. Der foreskrives, hvad der gælder, naar noget saadant ikke er Tilfældet. Altsaa ere Skipperen og Kederen blevne enige paa den Maade, at der i deres Kontrakt, hvad enten den er afsluttet skriftlig eller mundtlig, kun siges, at Skipperen skal have saa og saa meget om Maaned, saa medfører denne Bestemmelse, at Skipperen ikke er berettiget til at oppebære Dufører eller andet deslige ved Siden af uden at godskrive Kederen det. Men hvis deres Kontrakt lyder paa, at foruden sin maanedlige Gage er Skipperen berettiget til at modtage og beholde disse særegne Indtægter, er Lovforslaget heller ikke til Hinder derfor. Det er, som saa meget andet i Loven, kun en deklaratorisk Bestemmelse, men jeg finder, at under den Forudsætning, at Kontrakten mellem Skipper og Keder ikke taler om andet, end at han skal have en vis aarlig eller maanedlig Gage, er den Regel, som er givet i § 60, 2det Stykke, fuldkommen rigtig. — Dernæst blev der fra samme ærede Talers Side gjort Indsigelse mod § 63, hvor han mente, at man gif Skipperen for nær, for saa vidt det der bliver bestemt, at i Ulykkestilfælde paaligger det Skipperen at forblive paa Ste-